

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 czerwca 2010 r.,
skargi M. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 14 stycznia 2009 r., sygn. akt I Ca (...),

wydanego w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko S. S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku ze skargą powódki M. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 14 stycznia 2009 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie

zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2,3, 4 i 5 k.p.c.

W skardze nie przytoczono przepisów, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, sam zaś zarzut naruszenia wskazanych przepisów nie oznacza jeszcze, że skarżący uznaje orzeczenie za niezgodne z tymi przepisami. Twierdzenie, że wyrok narusza art. 898 § 1 k.c., nie stanowi wypełnienia obowiązku wskazania podstaw skargi, skoro nie przytoczono postaci naruszenia ani jakichkolwiek rozważań natury jurydycznej.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wywodu przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por.: postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. akt III CNP 4/05, niepubl.; postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CNP 5/05, niepubl.; postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt I CNP 19/05, niepubl.; postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., sygn. akt IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7-8, poz. 141). Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a doznanymi skutkami jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m. in.: postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN z 2006 r., nr 6, s. 8; postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06 niepubl.). Tak rozumianego obowiązku skarżąca nie spełniła.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Co więcej skarżąca musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć”

czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.